

Det er ikke nemt, og vi får brug for, at vi også selv sætter egoistiske synspunkter til side. Frihandel og vilje til at hjælpe er kodeordene, men i længden er det hjælp til selvhjælp, hjælp til at sikre, at Europa også i morgen er et vigtigt center i verden med fred, stabilitet og økonomisk vækst. I Danmark skal vi ikke alene kæmpe den sag.

Vi har med den seneste folkeafstemning godkendt fire forbehold, som gælder for Danmark. De kan kun ændres ved en fornyet folkeafstemning, men til gengæld så kan de ændres ved en fornyet folkeafstemning. Ingen andre lande blander sig i disse forbehold, ingen hverken presser eller påvirker os til at opgive dem, og de danske forbehold er ikke i sig selv temaer på regeringskonferencen.

Men det forhindrer jo ikke, at de andre lande i forbindelse med konferencen vil ændre og vil gå videre inden for de felter, hvor vi har forbehold. Vi må til stadighed vurdere, om vi i denne nye situation nu også har nogle forbehold, som er af det gode, om vores indflydelse svækkes, om danske ministre i bare angst for at tage diskussionen i Danmark i realiteten sætter sig uden for indflydelse, om forbeholdene overhovedet har en mening i den nye situation og i den nye udformning.

Fra konservativ side har vi på fornemmelsen, at den danske regering er bange for sin egen skygge i denne sag, er bange for reelt at tage stilling til de vigtige spørgsmål, den nye europæiske verdensorden har affødt, spørgsmål, der skaber stor og åben debat, også i vores nordiske broderlande, som ellers tidligere har holdt sig helt uden for f.eks. NATO.

Jeg vil derfor sætte overordentlig stor pris på, om statsministeren i dag vil gå på talerstolen og forsikre, at Danmark spiller en aktiv rolle, at Danmark ikke blot venter på embedsmændenes tilbagemeldinger om, hvad de andre lande ønsker, og ligger i baghjulet, og at Danmark i lighed med Sverige og Finland vil tage aktiv og åben del i drøftelserne omkring forsvars- og sikkerhedspolitikken også i den offentlige debat.

En sådan forsikring her fra talerstolen vil også være et godt tegn til vores partnere i EU og vores nordiske broderlande. Den danske befolkning kan godt tåle at høre sandheden, hvis man vel at mærke kommer til den med åbent sind. Det tør vi i Det Konservative Folkeparti godt gå frem med, det vil vi gå frem med, og derfor må emner som sikkerhedspolitik og retssamarbejde også være en del af den danske Europadebat.

Derfor vil vi opfordre regeringen til at komme ud af busken.

Et andet forbehold vedrører ØMU'en. Fra Det Konservative Folkepartis side skal vi ikke lægge skjul på, at vi mener også, at dette forbehold bør sættes til fornyet afstemning i den danske befolkning, når vi kender de nærmere betingelser for tiltræden til ØMU'en. Så er det jo op til befolkningen at tage stilling til, om man skal sige ja eller nej til at hæve forbeholdene.

Det er på tide, at vi i den danske EU-debat kommer videre end den ja-nej-debat, som vi desværre med stor hjælp fra Socialdemokratiet og andre partier har holdt liv i i alt for mange år. Det er på tide, vi erkender, at der er en hel generation af danskere, for hvem 1972-debatten er en for længst hengemt del af historiebogen. Regeringskonferencens resultat drejer sig om europæisk sikkerhed og fremtid. Det er for kostbart til at blive sat over styr i dansk angst for en 24 år gammel konfrontation.

Der er kort sagt nok at tage fat på. Sommeren behøver ikke at betyde, at den politiske debat går i stå.

Velfærdsreformer er et af hovedkravene til efterårets aftaler, og vi kan jo lige så godt starte debatten på nuværende tidspunkt. Vi kan lige så godt nu få nogle signaler fra regeringen om, at det var en svipser, en verbal svipser fra statsministeren, da han dekreterede reformpause – få et signal fra regeringen om, at man gerne også i sommerens løb vil diskutere politik, hvorledes vi når frem til de systemændringer, alle eksperter i Danmark anbefaler, at vi skal have, og som de fleste af os politikere også kan se, hvorledes vi får.

Vi ønsker også at give nogle gode signaler til vores omgivelser ved at få gang i den debat – gode signaler til investorer og de bedste signaler, vi kan lægge ud til fremtidens generationer.

I Det Konservative Folkeparti vil vi noget med fremtiden, og vi har også fremlagt konkrete forslag til, hvordan vi når de mål. Nu venter vi bare på regeringens forslag på de tilsvarende områder.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg har nu 11 korte bemærkninger, nu har jeg 12. Den første er Ole Stavad og derefter Kristian Thulesen Dahl.